

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyně Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **V. I.**
státní příslušnost Ruská federace
t. č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty, 739 51
Vyšní Lhoty 234
zastoupen Mgr. Ing. Tomášem Tillmannem, advokátem, sídlem 703 00
Ostrava, Vrázova 1324/40

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
sídlím 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3
o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 9. 2025 č. j. OAM-452/BA-BA07-P15-2025,
ve věci mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým mu nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu). Žalobce uvedl, že žalovaný jej napadeným rozhodnutím nutí k návratu do

Shodu s prvopisem potvrzuje I.M.

Ruska, kde by mu mohla hrozit vážná újma, aniž by se v souladu s požadavkem materiální pravdy zabýval aktuální situací v této zemi. V průběhu správního řízení tvrdil, že by mohl být šikanován, ne-li trestán, ze strany ruských státních orgánů kvůli tomu, že odešel žít na Ukrajinu a nadto měl v České republice udělenou dočasnou ochranu. Žalovaný se tímto důvodem vůbec hlouběji nezabýval. Klade mu k tíži, že žádost o mezinárodní ochranu nepodal ihned poté, co mu skončila dočasná ochrana. Namítal, že se jedná o pouhé spekulace žalovaného, který nevzal do úvahy kontext celého jeho azylového případu. Jak již uvedl při pohovoru, myslel si, že mu správní orgán dočasnou ochranu prodlouží automaticky, neboť i nadále splňoval podmínky pro její udělení. Neměl tak důvod žádat o mezinárodní ochranu. Správní vyhoštění nerespektoval, protože se do Ruska vrátit nechce a nemůže. Nemá na to prostředky a ani tam nemá rodinu či majetek. K Rusku nemá žádné vazby. V daných souvislostech žalobce v žalobě citoval z rozsudků Nejvyššího správního soudu č. j. 8 Azs 27/2019-52 a č. j. 8 Azs 44/2021-58. Podání žádosti o mezinárodní ochranu až v momentě, kdy žadatel nespolečil jiný pobytový titul, neznamená nutně, že se takový člověk pouze snaží legalizovat své setrvání na území hostitelského státu. Situace, kdy se z osoby stane uprchlík až při pobytu v zahraničí, mohou nastat velmi jednoduše a děje se to poměrně často. Žalovanému vytkl, že na straně 4 napadeného rozhodnutí se dovolával starší judikatury Nejvyššího správního soudu, opomenul nicméně, že je tu v porovnání s jím citovanou judikaturou zásadní skutková odlišnost. Azylový důvod totiž u těchto žadatelů v době vstupu na území již existoval. V této situaci tak vycházel z judikatury, která je na daný případ z tohoto důvodu nepřiléhavá.

2. Co se týká obav z možného nástupu do armády, žalobce poznamenal, že po návratu do Ruska by musel narukovat do armády v rámci mobilizace a bojovat proti svému synovi, který slouží v ukrajinské armádě. Obává se také vzájemné nesnášenlivosti mezi Ukrajinci a Rusy. V této souvislosti odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 16 Az 7/2025-27, z něhož rovněž citoval. K současné situaci v Rusku citoval z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 253/2023-31. Konstatoval, že žalovaný shromáždil zprávy o zemi původu. Ty sice nesou vcelku aktuální datum, ale jejich zdroje jsou zastaralé. Navíc informace v těchto zprávách jsou rozporuplné, např. co se týče vysílání branců do bojových operací. Podklady tak neobstojí, pokud má být s jejich pomocí zkoumáno, zda by mohl být ve válce nasazen. Z veřejně dostupných zdrojů je známo, že v Rusku probíhá tzv. skrytá mobilizace, na brance je činen nátlak, aby se bojových operací účastnili. Byly zaznamenány případy, kdy byly dokonce falšovány podpisy profesionálních smluv s armádou, aniž by to dotyční vojáci základní služby tušili. Žalobce žalovanému vytkl, že se v napadeném rozhodnutí více zabývá účelovostí jeho žádosti nežli skutečným nebezpečím, které by mu po jeho návratu do vlasti mohlo hrozit. Žalovaný se zcela opomněl zabývat tím, jaké vztahy panují mezi Ukrajinci a Rusy. Je zřejmé, že vztahy budou velmi špatné v důsledku ruské invaze. V souladu se zásadou materiální pravdy se žalovaný měl zabývat tím, zda by mohl být v důsledku svého dlouholetého pobytu na Ukrajině a poté v České republice, nějakým způsobem diskriminován či šikanován ruskými státními orgány. Místo toho však žalovaný pouze dovodil, že jeho tvrzení je natolik obecné, že se jím nebude zabývat, avšak o relevanci jeho tvrzení svědčí i volně dostupné zprávy, např. zpráva od ČTK a BBC publikovaná na webu České televize dne 4. 8. 2024, v níž se uvádí, že Rusko svým vlastním státním příslušníkům, kteří pobývají v evropských zemích, ruší cestovní doklady. Rusko považuje tyto lidi za „zrádce, kteří přešli k nepříteli“ své země, a tak se vůči nim i chová a nedůvěřuje

Shodu s prvopisem potvrzuje I. M.

jím. V případě jejich návratu do země je tak vysoce pravděpodobné, že by museli čelit represí a šikaně ze strany svého domovského státu.

3. Žalobce dále uvedl, že z definice § 14a odst. 2 vyplývá, že doplňková ochrana podle § 14a zákona o azylu se uděluje tehdy, je-li žadatel v domovském státě ohrožen na životě, vládne tam (systémové) bezprávní nebo je země zatažena do ozbrojeného konfliktu, a toto nebezpečí nelze vyloučit vnitřním přesídlením. Nejde tedy nutně o důvody mající politický základ, jako je tomu v případě azylu podle § 12 zákona o azylu. Žalovaný tak měl posoudit, zda mu hrozí reálné riziko povolání k výkonu základní vojenské služby a zda by její výkon mohl zahrnovat i účast ve válce proti Ukrajině. Měl zohlednit i to, že se stal uprchlíkem až následně (tzv. uprchlík sur place). Úvahy o povolávacím rozkazu jsou sice správné, ale neúplné ve smyslu výše uvedených skutečností, např. o skryté mobilizaci či falšování podpisů na smlouvách. Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť závěry žalovaného nemají oporu ve správním spise.
 4. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, z něhož obsáhle citoval, stejně tak i z relevantní judikatury Nejvyššího správního soudu. Uvedl, že v rozsudku ve věci sp. zn. 10 Azs 103/2024 z 27. 9. 2024 Nejvyšší správní soud kromě jiného konstatoval, že většině ruských občanů nebezpečí státní represe nehrozí (viz např. usnesení NSS ze dne 14. 2. 2024 č. j. 7 Azs 274/2023-44, č. j. 5 Azs 24/2023-23). V rozsudku ve věci sp. zn. 9 Azs 176/2024 z 24. 10. 2024 Nejvyšší správní soud uvedl, že po ruské invazi na Ukrajinu je nutno rozlišovat (zřejmě převažující) skupinu občanů Ruské federace, kteří proti režimu nevystupují, a nebezpečí jim proto nehrozí, od osob, které v důsledku vlastní protirežimní aktivity, čelí hrozbě ze strany režimu Ruské federace. U prvé z uvedených skupin je bezesporu v zájmu České republiky, aby na jejím území nepobývaly; pro druhou z těchto skupin však obdobný závěr neplatí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 24/2023-23). Ostatně konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu zdůrazňuje, že pokud je určitý stát z hlediska dodržování lidských práv problematickou zemí, neznamená to nutně, že kterýkoli občan takové země je tomuto negativnímu vlivu vystaven (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 Azs 303/2004-79), konec citace. Žalovaný uzavřel, že neshledává obsah žalobních námitek způsobit jím vyslovené závěry. Rozhodnutí netrpí vadami vytýkanými v žalobě.
 5. Krajský soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů, soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.), v mezích žalobních bodů. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.). Soud přitom postupoval podle § 51 odst. 1 s.ř.s. a rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce se na výzvu soudu dle citovaného zákonného ustanovení ve stanovené lhůtě nevyjádřil a nesouhlas projednáním věci bez nařízení jednání soudu nesdělil.
 6. Ze správního spisu bylo zjištěno, že řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo zahájeno žádostí žalobce ze dne 14. 4. 2025. V žádosti o udělení mezinárodní ochrany, v rámci údajů k podané žádosti a v pohovoru žalobce sdělil, že je státním příslušníkem Ruské federace, ruské národnosti, nemá žádné politické přesvědčení, ani nebyl členem žádné politické strany. Je ženatý, manželka a tři děti žijí na Ukrajině. V Rusku pobýval naposledy před 9 nebo 10
- Shodu s prvopisem potvrzuje I. M.

lety. K důvodům opuštění vlasti uvedl, že se oženil a s manželkou žil u jejích rodičů v Zakarpatské oblasti na Ukrajině. Z Ruska odjel na ruský cestovní pas, na Ukrajině si pak vyřídil pobyt nejprve na rok, poté získal trvalý pobyt. Měl v úmyslu požádat o ukrajinské občanství, ovšem začala válka a předpokládal, že občanství nedostane, a tak žil na Ukrajině s oprávněním k trvalému pobytu. Při odjezdu z vlasti neměl žádné problémy. V minulosti disponoval polským vízem, jehož platnost byla asi půl roku, které si vyřídil v roce 2021 pro příjezd do České republiky a dále disponoval českým vízem na sloučení rodiny. To bylo v roce 2022. O mezinárodní ochranu nikdy dříve nikde jinde nežádal. Jeho zdravotní stav je dobrý. Trestně stíhán nikdy nebyl. K popisu cesty do České republiky uvedl, že do České republiky přicestoval na základě polského víza v lednu 2022. Před uplynutím jeho platnosti si v České republice vyřídil vízum za účelem sloučení rodiny, protože jeho manželka žila v té době také v České republice. Jeho manželka přicestovala poté, co začala válka. S manželkou žili ve společné domácnosti v Rumburku. Žili spolu 2 měsíce, poté se manželka vrátila na Ukrajinu a do České republiky jezdila jednou za 3 měsíce. On sám pak byl ubytován v místech, kde zrovna pracoval. Dočasnou ochranu na základě sloučení rodiny získal s platností do 31. 3. 2025. Požádal si o prodloužení, jeho žádost byla přijata a bylo mu oznámeno, že ochrana bude prodloužena a má doložit potvrzení o trvalém bydlišti. To však nepředložil. Žádnou další výzvu již neobdržel a byl přesvědčen, že mu dočasná ochrana byla prodloužena. Poté, co byl správním orgánem upozorněn, že řízení o jeho žádosti o prodloužení dočasné ochrany bylo dne 30. 9. 2023 zastaveno, neboť se nedostavil ke správnímu orgánu, žalobce uvedl, že žádost nepodával v roce 2025, nýbrž v roce 2023 a dodal, že jeho žádost byla zamítnuta. Od té doby žádnou další žádost nepodal. Potvrdil, že se v České republice od roku 2023 nachází nelegálně. Do České republiky přicestoval, jelikož tu měl známé a proto, aby si zde vydělal nějaké peníze. Po uložení správního vyhoštění dne 2. 3. 2025 z České republiky nevycestoval s odůvodněním, že nemá dokumenty ani prostředky na vycestování. Dokumenty neobnovoval, jelikož se jednalo o cestovní pas Ruska a byl by nucen se dostavit na ruské velvyslanectví. K tomu doplnil, že tam nešel, jelikož je válka a on v podstatě ani neví, kde se tento úřad nachází. Žalobce popřel, že by měl jakékoliv problémy s ruskými státními orgány či bezpečnostními složkami, či že by byl v Rusku trestně stíhán nebo vězněn. Vyloučil také, že by měl v Rusku jakékoli problémy kvůli své rase, národnosti, náboženství, pohlaví, příslušnosti k sociální skupině či politickému přesvědčení. V případě návratu do Ruska se bojí reakce lidí, neboť dlouho žil na Ukrajině a v současné době panuje mezi Ukrajinci a Rusy velká nenávisť. V Rusku nemá ani žádné zázemí, jeho rodiče zemřeli, nemá tam kde žít. V případě návratu do vlasti by byla jeho situace velice špatná. Na dotaz správního orgánu, proč o mezinárodní ochranu požádal až po svém zajištění v zařízení pro zajištění cizinců, odpověděl, že o takové možnosti nevěděl, dozvěděl se to až na cizinecké policii. Ohledně svých očekávání od mezinárodní ochrany doplnil, že pokud by mezinárodní ochranu získal, začal by zde legálně pracovat, sehnal by si nějaké ubytování, snažil by se získat nějaké trvalé bydlení, kde by se usadil. Hlavně by ale chtěl získat možnost legálního zaměstnání. Poukázal na to, že válka narušila veškeré kladné vazby mezi ukrajinským a ruským národem. Žalobce na podporu svých tvrzení nechtěl doložit žádné doklady, dokumenty či jiné materiály.

7. Ve správním spise jsou založeny informace o zemi původu, ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Rusku, konkrétně se jedná o Informaci OAMP – Ruská federace, Základní vojenská služba, náhradní civilní služba, ze dne 28. 1. 2025,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. M.

Informace OAMP – Ruská federace, Návraty občanů Ruské federace do vlasti, ze dne 5. 3. 2025, Informace OAMP – Ruská federace, Bezpečnostní a politická situace v zemi, ze dne 15. 4. 2025.

8. Součástí správního spisu je rovněž rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy č. j. KRPA-65086-14/ČJ-2025-000022-SV, které nabylo právní moci 13. 3. 2025, jímž bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3, 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů, a to na dobu 1 roku. Obsahem spisu je také protokol o podání vysvětlení žalobcem ze dne 12. 4. 2025 č. j. KRPA-119287-12/ČJ-2025-000022-ZZC. Žalobce na dotaz správního orgánu, zda je mu známa nějaká překážka nebo důvod, který by mu znemožňoval vycestování z území České republiky, odpověděl, že taková překážka neexistuje, pokud by musel odjet, jel by na Ukrajinu. Na dotaz správního orgánu, zda ve své domovské zemi je nějakým způsobem ohrožen na životě a pokud ano, z jakého důvodu, jakým způsobem a kým a zda mu v případě návratu do vlasti hrozí nějaká forma mučení, trest smrti, nelidské či ponižující zacházení nebo trest anebo jiné závažné nebezpečí, odpověděl, že o ničem neví, kromě toho, že je válka a jako muž by po návratu musel do války. Dále sdělil, že v Rusku nebyl od roku 1995, takže neví. Na Ukrajině mu nehrozí mučení. Na otázku, zda absolvoval v Ruské federaci základní vojenskou službu, náhradní vojenskou službu nebo nějaký vojenský výcvik a pokud ano, tak kdy a kde, odpověděl, že v roce 1991 v Rusku, na vojně byl 4 roky. Prodělal základní výcvik a pak nastoupil jako profesionální voják. Byl ve vojenské rezervě až do svých 50 let. Teď už je vyřazen. Byl seržant. Ví, že teď armáda povolává každého muže, bez ohledu na hodnost či dovednosti. Na dotaz, zda se v Ruské federaci zúčastnil nějakého branného cvičení, odpověděl záporně a doplnil, že pouze absolvoval povinnou brannou službu.
9. V souladu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu byla dne 6. 8. 2025 žalobci dána možnost se v rámci seznámení s podklady rozhodnutí výše uvedenými vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí či uvést ještě nějaké skutečnosti nebo nové informace, které by měl vzít správní orgán v úvahu při posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce této možnosti vyučil a sdělil, že jeho syn V. V. I. před třemi měsíci narukoval do války a bojuje proti Rusku, protože je občanem Ukrajiny. Kdyby se vrátil do Ruska, tak by musel narukovat do války a bojovat proti svému synovi.
10. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce je jeho snaha legalizovat si v České republice pobyt, aby zde mohl dále žít a pracovat. V případě návratu do vlasti se obává problémů v souvislosti s probíhající válkou na Ukrajině, kvůli níž podle něj panuje mezi Rusy a Ukrajinci vzájemná nenávist, obává se také povolání do války na Ukrajině, kde by musel bojovat proti svému synovi, který narukoval do ukrajinské armády. Zmínil také, že v Rusku nemá žádné zázemí, jeho rodiče již zemřeli a nemá se kam vrátit.
11. Krajský soud především dospěl k závěru, že žalovaný zjistil skutkový stav v potřebném rozsahu, obstaral si dostatek informací potřebných k vydání rozhodnutí. Shromážděné informace ohledně politické a bezpečnostní situace v Ruské federaci soud považuje za zcela dostatečné a přiměřeně aktuální datu vydání napadeného rozhodnutí. Z výše citovaných informací OAMP, obsahující výčet zdrojů, z nichž při zpracování podkladů bylo vycházeno,

vyplývá, že se jedná o informace z let 2024 a 2025, naprosto zanedbatelný, a to s ohledem na četnost zdrojů, z nichž bylo vycházeno, se jedná o informace z r. 2022 a 2023.

12. Soud dále konstatuje, že jakkoli je smyslem práva azylu poskytnout žadateli ochranu, nejde o ochranu před jakýmkoli negativním jevem v zemi původu; azyl jako právní institut je společně s doplňkovou ochranou jednou z forem mezinárodní ochrany, avšak není univerzálním nástrojem pro poskytování ochrany před bezprávním postihujícím jednotlivce nebo celé skupiny obyvatel. Důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem vymezeny poměrně úzce a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv a svobod, která jsou jak v mezinárodním, tak ve vnitrostátním kontextu uznávána. Institut azylu je aplikovatelný v omezeném rozsahu, a to pouze pro pronásledování ze zákonem uznaných důvodů, kdy je tímto institutem chráněna toliko nejvlastnější existence lidské bytosti a práva a svobody s ní spojené, třebaže i další případy vážného porušování ostatních lidských práv se mohou jevit jako natolik závažné, že by na ně taktéž bylo možno nahlížet jako na pronásledování (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 125/2005-46).
13. Podle ust. § 12 písm. a) zákona o azylu se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod.
14. Podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má.
15. Pronásledováním se podle § 2 odst. 4 zákona o azylu rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se dle § 2 odst. 6 zákona o azylu rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území, nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.
16. Soud sdílí závěr žalovaného, že v průběhu správního řízení nevyšly najevo žádné skutečnosti nasvědčující tomu, že by žalobce ve své vlasti vyvíjel jakékoli politické aktivity, za něž by mohl být následně azylově relevantním způsobem pronásledován dle § 12 písm. a) zákona o azylu.
17. Ve shodě s žalovaným ani soud nedospěl k závěru, že by žalobce mohl ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu, to je z důvodu jeho rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů či že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. Předně žalobce nezmínil jakoukoli diskriminaci své osoby za dobu svého života ve vlasti zapříčiněnou výše vyjmenovanými zákonnými důvody, ve vlasti neměl ani žádné jiné konkrétní problémy s ruskými státními orgány či

Shodu s prvopisem potvrzuje I. M.

bezpečnostními složkami. Žalovaný přiléhavě připomenul, že důvodem odchodu žalobce z Ruska před 9 až 10 lety, resp. v r. 1995, jak žalobce vypověděl před orgány policie 12. 4. 2025 (viz protokol o podání vysvětlení č. j. KRPA-119287-12/ČJ-2025-000022-ZZC), bylo uzavření sňatku se státní příslušnicí Ukrajiny, za níž se trvale přesídlil na Ukrajinu. Ukrajinu pak žalobce opustil v lednu r. 2022 za účelem práce v České republice. Žalobce tvrdil, že nějakou dobu žil na území České republiky s manželkou, která zde přicestovala poté, co začala válka na Ukrajině, manželka se pak vrátila na Ukrajinu a do České republiky jezdila jednou za 3 měsíce. Žalobce tvrdil, že ochranu na základě sloučení rodiny měl platnou do 31. 3. 2025 a sdělil, že si požádal o prodloužení, přičemž v této souvislosti měl doložit potvrzení o trvalém bydlišti, což neučinil, a protože žádnou další výzvu neobdržel, nabyl přesvědčení, že mu ochrana byla prodloužena. Poté, co byl konfrontován správním orgánem se zjištěními žalovaného ohledně jeho řízení o žádosti o prodloužení dočasné ochrany a bylo mu sděleno, že řízení bylo 30. 9. 2023 zastaveno, neboť se nedostavil k prodloužení, žalobce uvedl, že žádost nepodával v r. 2025, ale v r. 2023 a že jeho žádost byla zamítnuta, protože nedoložil adresu pobytu. Na následný dotaz správního orgánu potvrdil, že v České republice je od r. 2023 nelegálně, jelikož tu měl známé a aby si zde vydělal nějaké peníze. I dle názoru soudu nelze pominout zjevnou účelovost žádosti o mezinárodní ochranu s ohledem na tyto skutkové okolnosti a na to, že žalobce, který zde tedy pobýval nelegálně od r. 2023, podal žádost o udělení mezinárodní ochrany až v zařízení pro zajištění cizinců poté, co mu bylo uloženo správní vyhoštění rozhodnutím č. j. KRPA-65086-14/ČJ-2025-000022-SV ze dne 2. 3. 2025 a byl umístěn v zařízení pro zajištění cizinců. Rozhodnutí o správním vyhoštění předcházela kontrola žalobce orgány policie v Praze dne 24. 2. 2025 a lustracemi v dostupných evidenčních informačních systémech Policie České republiky bylo zjištěno, že žalobce nemá platný pobyt na území České republiky. Soud sdílí názor žalovaného, že podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany pro žalobce představovalo v podstatě jedinou možnost, jak se vyhnout vyhoštění do Ruska. I dle názoru soudu, pokud by žalobce nebyl dne 24. 2. 2025 kontrolován Policií České republiky, o mezinárodní ochranu v České republice by nepožádal a na území by i nadále pobýval a pracoval bez jakéhokoli oprávnění k pobytu. Nelegálního pobytu od r. 2023 si byl vědom. Žalobci objektivně naprosto nic nebránilo v tom, aby již v r. 2023, kdy již probíhala válka na Ukrajině a on si byl vědom nelegálního pobytu na území České republiky, podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. I soud sdílí závěr žalovaného, že spojuje-li žalobce údajné obavy z návratu do Ruska s obavou z problémů v souvislosti s probíhající válkou na Ukrajině a z povolání do války na Ukrajině, jedná se o tvrzení ryze účelová. Pokud jde o tvrzení žalobce, že mezi Rusy a Ukrajinci panuje vzájemná nenávist, pak tato obecná tvrzení nelze bez dalšího považovat za relevantní ve smyslu zákona o azylu, neboť nesvědčí o žádném pronásledování žalobce v případě návratu do země původu. Stejně jako správní orgán i soud si je vědom současných špatných vztahů mezi oběma zeměmi vyvolané útokem Ruska na Ukrajinu. Ovšem žalobce nijak neobjasnil, v čem konkrétně spatřuje v této souvislosti nebezpečí pro svou obavu o osobu a čeho přesně se obává. Především je třeba zdůraznit, že žalobce je podle jeho výslovného prohlášení státním občanem Ruské federace. Co se týče žalobcem tvrzené absence vazeb v domovské zemi, komplikace spojené s návratem do vlasti, pobyt v České republice, která je po ruské invazi na Ukrajinu Ruskem vnímána jako nepřátelská země, pak z Informace OAMP – Ruská federace – Návraty občanů Ruské federace do vlasti ze dne 5. 3. 2025, ani z Informace OAMP – Ruská federace – Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 15. 4. 2025 neplyne,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. M.

že by občané Ruské federace navracející se do vlasti, čelili ze strany režimu Ruské federace jednání, které by bylo možno považovat za azylově relevantní dle § 12 písm. b) zákona o azylu. V této souvislosti je třeba poznamenat, že žalobce nepatří do skupiny aktivistů, novinářů, bloggerů apod., jež by mohli být podle zjištěných informací v případě návratu do Ruska potenciálně vystaveny zvýšenému zájmu bezpečnostních složek.

18. Co se týká obavy žalobce z povolání do války na Ukrajině, kde by podle jeho tvrzení musel bojovat proti svému synovi, souhlasí soud se závěrem žalovaného, že neexistuje přiměřená pravděpodobnost domnívat se, že by žalobce měl být v případě návratu do vlasti nuceně odeslán účastnit se bojů na Ukrajině či jakýchkoli jiných bojových operací mimo území Ruska, ledaže by s tím on sám souhlasil a s ruskou armádou uzavřel profesionální smlouvu, na jejímž základě by následně mohl být, stejně jako řada jiných branců účastnících se na základě jejich vlastního rozhodnutí bojů na Ukrajině na straně Ruska, na Ukrajinu odeslán. Z tohoto důvodu je obava žalobce z účasti ve válce na Ukrajině i dle názoru soudu nedůvodná. Z Informace OAMP – Ruská federace – Základní vojenská služba, náhradní civilní služba ze dne 28. 1. 2025 plyne, že tzv. částečná mobilizace, která byla vyhlášena v září r. 2022 sice nebyla formálně ukončena, avšak ani v r. 2023 ani v r. 2024 nejsou zdokumentovány žádné případy nově mobilizovaných. Tato mobilizace se týkala výhradně osob (rezervistů) zařazených do tzv. rezerv. Žalobce přitom sám do protokolu o podání vysvětlení ze dne 12. 4. 2025 č. j. KRPA-119287-12/ČJ-2025-000022-ZZC vypověděl, že základní vojenskou službu absolvoval v Rusku v r. 1991, na vojně byl 4 roky, ve vojenské rezervě byl až do svých 50 let a poté byl vyřazen. V r. 2023 ani v r. 2024 nebyly zdokumentovány žádné případy nově mobilizovaných. Z podkladů ve správním spise plyne, že v současné době, kdy již fakticky neprobíhá mobilizace, je jedinou možností vstupu do ruské armády a případné účasti v bojích ve válce na Ukrajině podpis profesionální smlouvy, a to po absolvování minimálně měsíční vojenské služby a dosažení věku 18 let. Žalobce neuvedl, že by ho vojenská správa byť jen kontaktovala, netvrdil ani, že by mu byl předán povolávací rozkaz, přičemž ten by mu musel být předán osobně oproti podpisu, jelikož jinak by byl považován za nedoručený. Soud rovněž souhlasí se závěrem žalovaného, že i pokud by došlo k opětovnému povolávání rezervistů (a i pokud by žalobce byl součástí rezerv, přičemž on tvrdil, že součástí rezerv byl do 50 let věku a v současné době již není) v rámci mobilizace v době, kdy by žalobce pobýval na území Ruska a povolávací rozkaz převzal, avšak neuposlechl by ho či by se jakkoliv mobilizaci vyhýbal, nebylo by ani toto jeho jednání považováno za trestný čin, jelikož sankce upravené podle zákoníku o správních přestupcích mají v tomto případě podobu pouze pokuty, nikoliv např. trestu odnětí svobody či jinak zásadního trestu, který by ve svém důsledku bylo možné označit za pronásledování ve smyslu zákona o azylu.
19. Tvrzené obavy žalobce z pronásledování soud neshledává opodstatněnými ani z hlediska podmínek pro udělení mezinárodní ochrany dle § 14a zákona o azylu, tedy doplňkové ochrany. Ta se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu

s mezinárodními závazky České republiky (§ 14a odst. 2 zákona o azylu). Při hodnocení této otázky je nutno hodnotit stav současný, resp. stav k návratu žalobce do země původu s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 80/2007-87, v němž Nejvyšší správní soud vyslovil, že pro zjištění okolností rozhodných pro udělení doplňkové ochrany je tedy určující doba případného návratu žadatele o azyl do jeho vlasti. Soud má zato, že správní orgán posoudil individuálně situaci žalobce na základě jeho tvrzení a tyto konfrontoval s informacemi získanými z různých zdrojů, které jsou součástí správního spisu a soud se s jeho závěry, na které v podrobnostech odkazuje, zcela ztotožňuje. Na základě výpovědi žalobce v průběhu správního řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu plyne, že žalobce neměl během svého pobytu ve vlasti nikdy žádné konkrétní problémy s ruskými státními orgány či bezpečnostními složkami, natož pak v míře odpovídající mučení či nelidskému a ponižujícímu zacházení či trestání, ani tam nebyl nikdy trestně stíhán. Žalobce rovněž vyloučil, že by byl ve své vlasti trestně stíhán v současné době. Žádné jiné skutečnosti, dokazující, že by konkrétně jemu v případě návratu do vlasti reálně hrozilo v současné době přímé a bezprostřední nebezpečí takového jednání ze strany státních orgánů země, které by ve své povaze bylo možno vyhodnotit jako vážnou újmu ve smyslu zákona o azylu, žalobce netvrdil. Žalobce vlast opustil za účelem realizace rodinného života na Ukrajině, nikoliv pod tlakem tíživých okolností. Co se týká tvrzených obav žalobce z problémů v případě návratu do vlasti v souvislosti s probíhající válkou na Ukrajině, kvůli níž panuje mezi Rusy a Ukrajinci vzájemná nenávist, ani soud nepovažuje tato obecná tvrzení žalobce bez dalšího za relevantní ve smyslu zákona o azylu, neboť nesvědčí o žádném nebezpečí vážné újmy v případě návratu žalobce zpět do země původu. Jak výše uvedeno, žalobce nijak neobjasnil, v čem konkrétně spatřuje v této souvislosti nebezpečí pro svou osobu a čeho přesně se obává, když podle svého výslovného prohlášení je státním občanem Ruské federace. Vyslovil-li žalobce obavy z povolání do války na Ukrajině, soud odkazuje na shora uvedené závěry, z nichž zcela jednoznačně plyne, že neexistuje přiměřená pravděpodobnost domnívat se, že by žalobce měl být v případě návratu do vlasti nuceně odeslán účastnit se bojů na Ukrajině či jakýchkoli jiných bojových operací mimo území Ruska, ledaže by s tím on sám souhlasil a s ruskou armádou uzavřel profesionální smlouvu, na jejímž základě by následně mohl být, stejně jako řada jiných branců, na Ukrajinu odeslán. Z tohoto důvodu je tak obava žalobce z účasti ve válce na Ukrajině nedůvodná.

20. Soud rovněž souhlasí se závěry žalovaného v napadeném rozhodnutí stran hodnocení otázky, zda žalobci v případě návratu do vlasti nehrozí vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Podle informací ze zpráv o bezpečnostní situaci v Rusku, které jsou součástí správního spisu, na území Ruska neprobíhá v současné době žádný vnitrostátní ani mezinárodní ozbrojený konflikt, který by mohl žalobce v případě jeho návratu do vlasti ohrozit na životě či lidské důstojnosti. V souvislosti s invazí Ruska na Ukrajinu dochází jen k omezenému počtu individuálních bezpečnostních incidentů, zejména na území v bezprostřední blízkosti hranic s Ukrajinou, od r. 2023 se pak množí dronové útoky na cíle (letiště, ropná zařízení a energetickou infrastrukturu) i v místech vzdálených stovky kilometrů od ukrajinských hranic, včetně Moskvy. Žalobce sdělil, že pochází, resp. naposledy žil ve Voroněžské oblasti. Případy dronových útoků byly zaměřené výhradně na cíle ruské vojenské a kritické infrastruktury, nikoliv na civilní objekty a pro žalobce tak nepředstavují žádné nebezpečí v případě jeho návratu zpět do vlasti. Soud souhlasí

s žalovaným, že žalobci v případě návratu do země původu nehrozí žádné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 zákona o azylu.

21. Soud uzavírá, že neshledal vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí. Žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav věci, rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
22. Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. soud žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 27. listopadu 2025

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně